DOMSTOLENS DOM (FØRSTE AFDELING)
AF 20. OKTOBER 1983 [1]

Horst W. Steinfort
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd: forfremmelse«

Sag 299/82

I sag 299/82,

HORST W. STEINFORT, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, Luxembourg, ved advokat Victor Biel, og med valgt adresse på dennes kontor i Luxembourg, 18A, rue des Glacis,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Jörn Pipkorn, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat Robert Andersen, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om, at indplaceringen af sagsøgeren skal foretages i henhold til Kommissionens generelle beslutning af 28. juli 1981 om reintegrering af tjenestemænd, som har gjort midlertidig tjeneste i et kabinet, og som er blevet forfremmet under deres midlertidige tjeneste,

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformanden T. Koopmans, dommerne A. O'Keeffe og G. Bosco,

generaladvokat: G. F. Mancini
justitssekretær: referendar A. W. H. Meij

afsagt følgende

1 — Processprog: Fransk.

DOM

Sagsfremstilling

Sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. Sagsøgeren, H. W. Steinfort, som er født den 1. februar 1920, blev den 27. marts 1961 ansat ved Kommissionen i en stilling i lønklasse A 4.

Fra den 9. september 1964 indtil den 5. juli 1967 fungerede han som kabinetschef hos Margulies, medlem af Kommissionen for Det europæiske Atomenergifællesskab (Euratom), og var i denne periode ansat i en stilling i lønklasse A 2. Efter Marguelies' fratræden blev han ansat som tjenestemand i lønklasse A 3 ved generaldirektoratet for »Euratom-forskning« og fra 1968 ved Kommissionens generaldirektorat XIII »Informationsmarked og Innovation« i Luxembourg.

Ved skrivelse af 18. februar 1982 indgav sagsøgeren i medfør af vedtægtens artikel 90 en ansøgning til Kommissionens formand om at blive forfremmet til lønklasse A 2. Til støtte herfor påberåbte han sig den beslutning, som fremgår af Kommissionens mødeprotokol for den 28. juli 1981, hvori det hedder, at

»Les fonctionnaires de la catégorie A qui sont promus à un poste d'une carrière différente pendant la période de détachement dans un Cabinet réintégreront leur service où la promotion leur est assurée dans un certain délai:

Promotion vers le grade A 1, A 2 ou A 3: 3 mois
Promotion vers le grade A 5:« (etc.).[1]

I sin skrivelse gjorde sagsøgeren gældende, at beslutningen bl.a. har til formål at undgå, at en tjenestemand, som i en årrække har fungeret som kabinetschef, ved reintegreringen i sin tidligere tjenestegren bliver tildelt en stilling, der er indplaceret i en lavere lønklasse end den stilling han har bestridt inden den midlertidige tjeneste. Som begrundelse for sit krav om en forfremmelse til lønklasse A 2, henviste sagsøgeren til den periode, hvorunder han havde fungeret som kabinetschef for et medlem af Euratomkommissionen i en stilling i lønklasse A 2. Subsidiært påberåbte han sig princippet om ligebehandling. Han gjorde gældende, at alle de kabinetschefer, som havde fortsat deres ansættelse ved Kommissionen efter ophøret af den midlertidige tjeneste, mindst var blevet forfremmet til samme lønklasse som den stilling, hvori de havde gjort midlertidig tjeneste.

Da Kommissionen ikke besvarede denne skrivelse inden for den i vedtægten fastsatte frist, indgav sagsøgeren ved skrivelse af 24. juni 1982 en klage over det stiltiende afslag på sin ansøgning.

Ved en skrivelse af 9. november 1982 afslog Kommissionen klagen. Som begrundelse for afslaget anførtes det i

1 — »Tjenestemænd i kategori A, som under den periode, hvor de gør midlertidig tjeneste i et kabinet, forfremmes til en lønklasse i en anden tjenestegruppe, reintegreres efter udløbet af den midlertidige tjeneste i deres tidligere tjenestegren, hvor deres forfremmelse sikres dem, inden en vis frist: forfremmelse til lønklasse A 1, A 2 eller A 3: 3 måneder; forfremmelse til lønklasse A 5:« (etc.). (Domstolens oversættelse).

skrivelsen, at beslutningen af 28. juli 1981 alene angiver det tidsrum, der højst må hengå, før den tjenestemand, som har gjort midlertidig tjeneste i et kabinet og herunder er blevet forfremmet til en stilling i en anden stillingsgruppe, skal vende tilbage til sin tidligere tjenestegren, ved hvilken han er blevet forfremmet. Efter Kommissionens opfattelse er sagsøgerens fortolkning af beslutningen af 28. juli 1982 i strid med vedtægten. Ifølge vedtægtens artikel 4 kan en udnævnelse eller en forfremmelse kun ske til en ledig stilling. Det er derfor en nødvendig, om end ikke nogen tilstrækkelig betingelse for at forfremme sagsøgeren til lønklasse A 2, at han er ansøger til en sådan ledig stilling.

2. Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 1. december 1982, har sagsøgeren anlagt nærværende sag.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (første afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— afslaget på klagen annulleres;

— Kommissionen tilpligtes at forfremme sagsøgeren til lønklasse A 2 fra det tidspunkt, da han indgav klage;

— Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— frifindelse;

— at afgørelsen vedrørende sagens omkostninger træffes i overensstemmelse med de herom gældende regler.

III — Anbringender og argumenter

Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at Kommissionens beslutning af 28. juli 1981 ikke er blevet offentliggjort eller tilsendt de personer, som den vedrører, og at sagsøgeren først fik kendskab til den i begyndelsen af 1982.

Sagsøgeren mener, at beslutningen blot knæsætter en årelang praksis og følgelig ikke er tidsmæssig begrænset. Beslutningen har gyldighed for alle de personer, der har gjort eller i fremtiden vil gøre midlertidig tjeneste i kabinetterne. Sagsøgeren er i virkeligheden berettiget til at blive forfremmet fra det tidspunkt, da han indtrådte i normal tjeneste igen i 1967, men gør kun krav herpå fra datoen for klagens indgivelse.

Efter sagsøgerens opfattelse må beslutningen ifølge sin ordlyd forstås sådan, at den sikrer de tjenestemænd, der har gjort midlertidig tjeneste som kabinetschefer, en forfremmelse inden tre måneder efter den midlertidige tjenestes ophør, hvilket navnlig fremgår af ordene »où la promotion leur est assurée« (»hvor deres forfremmelse sikres dem«). Hvad angår vedtægtens artikel 4, som Kommissionen omtalte i sit afslag, anfører sagsøgeren, at det må påhvile Kommissionen at skaffe sig de nødvendige midler til at holde sine løfter over for institutionens tjenestemænd.

I øvrigt var den korrekte ordlyd af den tyske version af det afslag, hvormed Kommissionen besvarede sagsøgerens klage, ikke, at den pågældendes ansøgning til en ledig stilling var »en nødvendig, men ikke tilstrækkelig betingelse«, for at kunne forfremmes, men derimod: »eine notwendige, aber hinreichende Voraussetzung«. Ordet »ikke«

var altså udeladt i den tyske version. Under alle omstændigheder havde sagsøgeren to gange indgivet ansøgning til en ledig stilling i A 2, men begge gange fået afslag.

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren anført flere anbringender. For det første har han gjort gældende, at Kommissionen, i kraft af det løfte, den har givet ved udstedelse af beslutningen af 28. juli 1981, er forpligtet til at forfremme sagsøgeren, og at et afslag herpå er ulovligt. For det andet at et sådant afslag indebærer en ulovlig forskelsbehandling i forhold til de øvrige ansatte, som har gjort midlertidig tjeneste i kabinetterne, og desuden er behæftet med magtfordrejning.

Såfremt sagsøgeren ikke skulle få medhold i sine påstande, har han gjort gældende, at Kommissionen ikke desto mindre bør tilpligtes at afholde alle sagens omkostninger, da sagsøgeren blev foranlediget til at anlægge sag, fordi den skrivelse, hvorved han fik meddelelse om afslaget, indeholdt en fejl.

Kommissionen har gjort gældende, at formålet med beslutningen af 28. juli 1981 alene er, at de tjenestemænd, som under deres midlertidige tjeneste i et kabinet i mellemtiden er blevet forfremmet, hurtigere skal kunne reintegreres i deres tidligere tjenestegren. Kommissionen henviser i den forbindelse til det skriftlige notat fra Kommissionens formand og kommissionsmedlem O'Kennedy, som nævnte beslutning blev truffet på grundlag af. I det skriftlige notat hedder det bl.a.:

»Den 20. juni 1979 besluttede Kommissionen, at de tjenestemænd i kategori A, som forfremmes, mens de gør midlertidig tjeneste i et kabinet, skal reintegreres i deres tidligere tjenestegren inden et betemt tidspunkt, nemlig inden tolv måneder for så vidt angår de tjenestemænd, der er blevet forfremmet til lønklasse A 2, inden seks måneder for så vidt angår de tjenestemænd, der er blevet forfremmet til lønklasse A 3, og inden tre måneder for så vidt angår de tjenestemænd, der er blevet forfremmet til lønklasse A 5. Denne betingelse gælder ikke ved forfremmelser inden for den samme stillingsgruppe (fra A 5 til A 4 og fra A 7 til A 6).

Da en forfremmelse til lønklasse A 1, A 2 og A 3 indebærer varetagelse af opgaver i stillinger, hvortil der er knyttet et meget stort ansvar, og som det af hensyn til tjenesten er vigtigt hurtigt at kunne besætte, er det ønskeligt at forkorte de i 1979 fastsatte frister til tre måneder for disse lønklasser.«

Beslutningen af 20. juni 1979 giver altså ikke, som påstået af sagsøgeren, de tjenestemænd, der har gjort midlertidig tjeneste i et kabinet, noget krav på forfremmelse. Det ville i øvrigt være i strid med vedtægtens bestemmelser, om ansættelsesmyndigheden havde forpligtet sig hertil. Endvidere er den omstændighed, at andre tjenestemænd er blevet forfremmet under eller efter deres midlertidige tjeneste i et kabinet, ikke nogen krænkelse af princippet om ligebehandling, når disse forfremmelser er sket i henhold til de samme objektive bestemmelser i vedtægten.

Efter Kommissionens opfattelse skal udtrykket i beslutningen af 28. juli 1981 »où la promotion leur est assurée« (»hvor deres forfremmelse sikres dem«) forstås på samme måde som »hvor de har erhvervet ret til en forfremmelse« eller som »hvor de er blevet forfremmet«.

Hvad angår afslaget på sagsøgerens klage erkender Kommissionen, at ordet »ikke« blev udeladt i den tyske oversættelse af sætningen »en nødvendig, men ikke tilstrækkelig betingelse«. Kommissionen understreger imidlertid, at en tjenestemand aldrig har noget krav på

en forfremmelse, uanset om han har gjort midlertidig tjeneste i et kabinet. Indgivelse af en ansøgning kan ikke efter vedtægten medføre nogen automatisk forfremmelse.

Kommissionen tilføjer, at sagsøgeren som den højstående tjenestemand han er, burde have været i stand til at fortolke beslutningen af 28. juli 1981 og Kommissionens afslag på hans klage korrekt.

IV — Mundtlig forhandling

Parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 15. september 1983.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 6. oktober 1983.

Præmisser

1 Ved stævning, indleveret til Domstolens justitskontor den 1. december 1982, har Horst W. Steinfort, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, anlagt sag med påstand om, at det statueres, at han er berettiget til at blive forfremmet til lønklasse A 2.

2 Sagsøgeren, som blev ansat i Kommissionens tjeneste i 1961 som ekspeditionssekretær i lønklasse A 4, fungerede mellem 1964 og 1967 som kabinetschef for Margulies, medlem af Euratom-kommissionen. Efter sin midlertidige tjeneste som kabinetschef, hvorunder han beklædte en stilling i lønklasse A 2, blev sagsøgeren ansat ved generaldirektoratet for »Euratomforskning« og i 1968 forfremmet til lønklasse A 3 og ansat ved Kommissionens generaldirektorat »Informationsmarked og Innovation«. Ved skrivelse af 18. februar 1982 indgav han en ansøgning til Kommissionen om at blive forfremmet til lønklasse A 2 i medfør af en af Kommissionen i juli 1981 truffet beslutning.

3 Da sagen næsten udelukkende støttes på denne beslutning af juli 1981, citeres beslutningen nedenfor. Den er ikke offentliggjort, men fremgår af Kommissionens protokol fra mødet den 28. juli 1981. Under dagsordenspunktet »reintegrering af tjenestemænd, som har gjort midlertidig tjeneste ved et kabinet, og som i mellemtiden er blevet forfremmet«, indeholder mødeprotokollen følgende passus:

»Efter forslag fra formanden og kommissionsmedlemmet O'Kennedy har Kommissionen vedtaget følgende beslutning:

1) Tjenestemænd i kategori A, som under den periode, hvor de gør midlertidig tjeneste i et kabinet, forfremmes til en lønklasse i en anden tjenestegruppe, reintegreres efter udløbet af den midlertidige tjeneste i deres tidligere tjenestegren, hvor deres forfremmelse sikres dem, inden en vis frist:

   Forfremmelse til lønklasse A 1, A 2 eller A 3: 3 måneder;

   forfremmelse til lønklasse A 5: Når kommissions medlemmets nuværende mandat udløber.

2) Forfremmelse til lønklasse A 5: . . .« etc.

4 Denne beslutning må efter sagsøgerens opfattelse fortolkes således, at de tjenestemænd i kategori A, som har gjort midlertidig tjeneste i et kabinet, har krav på at blive forfremmet inden et vist tidsrum efter deres reintegrering i deres oprindelige tjenestegren, og at dette tidsrum er tre måneder for de tjenestemænd, som forfremmes til A 2. Denne fortolkning bekræftes ifølge sagsøgeren af ordene »où la promotion leur est assurée« (»hvor deres forfremmelse sikres dem«), navnlig ordet »assurée« (»sikres«), som ikke har nogen mening, såfremt tidligere ansatte ved et kabinet ikke blev forfremmet.

5 Efter Kommissionens opfattelse omhandler denne beslutning ikke spørgsmålet om, hvorvidt de tjenestemænd, som har gjort midlertidig tjeneste i et kabinet, har krav på at blive forfremmet, men fastsætter alene en frist for reintegreringen af de tjenestemænd, som under deres midlertidige tjeneste er blevet forfremmet. Dette fremgår bl. a. af beslutningens ordlyd, men også af den omstændighed, at beslutningen ikke er offentliggjort, fordi den udelukkende har intern karakter, hvilken fortolkning desuden støttes af det skriftlige notat fra Kommissionens formand og kommissionsmedlemmet O'Kennedy, som beslutningen blev truffet på grundlag af.

I nævnte notat hedder det bl.a.:

»Da en forfremmelse til lønklasse A 1, A 2 og A 3 indebærer varetagelse af opgaver i stillinger, hvortil der er knyttet et meget stort ansvar, og som det af hensyn til tjenesten er vigtigt hurtigt at kunne besætte, er det ønskeligt at forkorte de i 1979 fastsatte frister til tre måneder for disse lønklasser.«

6 Den af Kommissionen anlagte fortolkning må tages til følge. Lagde man nemlig sagsøgerens opfattelse til grund, ville den væsentligste sætning i den pågældende bestemmelse: »Tjenestemænd ... reintegreres i deres tidligere tjenestegren ... inden for følgende frister ...« ikke have nogen mening. Desuden ville sagsøgerens opfattelse indebære, at man med tilbagevirkende kraft skulle forfremme alle de tjenestemænd, der har gjort midlertidig tjeneste i et af kommissionensmedlemmernes kabinetter, til en højere lønklasse, hvorved man ikke blot ville sætte sig ud over den procedure, der ifølge vedtægten skal følges ved forfremmelser, men møde alvorlige problemer, idet der ikke er et tilsvarende antal stillinger til rådighed i de lønklasser, hvortil de pågældende forfremmes.

7 De øvrige anbringender, som sagsøgeren har gjort gældende, såsom anbringendet om, at Kommissionen har forskelsbehandlet ham eller gjort sig skyldig i magtfordrejning, er ikke tilstrækkelig præcise til at Domstolen kan gå ind i en prøvelse heraf.

8 Følgelig frifindes sagsøgte.

Vedrørende sagens omkostninger

9 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, tilpligtes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Ifølge procesreglementets artikel 70 afholder institutionerne imidlertid selv sine udgifter i sager, som er anlagt af Fællesskabets tjenestemænd.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (forste afdeling)

1) **Sagsøgte frifindes.**

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Koopmans O'Keeffe Bosco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. oktober 1983.

P. Heim
Justitssekretær

T. Koopmans
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. F. MANCINI FREMSAT DEN 6. OKTOBER 1983 [1]

Høje Domstol.

1. Under nærværende sag, som er anlagt den 1. december 1982, har sagsøgeren, Horst W. Steinfort, der er ansat ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, nedlagt påstand om, at Kommisionen forfremmer ham til lønklasse A 2.

Jeg skal først kort resumere sagens faktiske omstændigheder. Sagsøgeren blev den 27. marts 1961 ansat ved Kommissionen som ekspeditionssekretær i lønklasse A 4. Fra den 9. september 1964 til den 5. juli 1967 fungerede han som kabinetschef hos Margulies, medlem af Euratom-Kommissionen, hvorunder han var ansat i en stilling i lønklasse A 2. Herefter arbejdede han ved generaldirektoratet for »Euratom-forskning« og efter at være blevet forfremmet til lønklasse A 3 blev han fra 1968 ansat ved generaldirektorat XIII »Informationsmarked og Innovation«.

Ved en skrivelse af 18. februar 1982 indgav Steinfort en ansøgning til Kommissionens formand om at blive forfremmet til lønklasse A 2. Til støtte herfor henviste han til en beslutning, som Kommissionen havde truffet den 28. juli vedrørende »reintegrering af tjenestemænd, som har gjort midlertidig tjeneste i et kabinet og som er blevet forfremmet under den midlertidige tjeneste« (dok. KOM(81) PV 615). Sagsøgeren henviste navnlig til pkt. 1) i denne beslutning, hvori det hedder:

»Les fonctionnaires de la catégorie A qui sont promus à un poste d'une carrière

1 — Oversat fra italiensk.